

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ'. ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 31 του Αλωνάρι 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 157

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ 'Ο δωδεκάλογος του Γύφτου-Αγάπη.
 ΤΙΤΟΥ ΜΑΙΟΡΕΣΚΟΥ. 'Η προκοπή της 'Αλήθειας (μετ. από Karl Dieterich).
 ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ. Σμῆες Γροθιές-ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ. Βιβλίο πρώτο (συνέχεια).
 Κ. ΛΑΝΑΡΑΣ. Γιατρικὸ γιά τις θέρμες.
 ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ. Στά βουνά της Χαλκιδικής (τέλος).
 Δ. ΣΠΙΓΓΟΣ. Κορφυάτικα ξόρνια.
 Κ. Τ. Κασσιδάκις ὁ Στιγματίας.
 ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Γ. Περγαλίτη.
 ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑΤΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

Ο ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ

Α Γ Α Π Η

Μή δῶς γυναίκε την ψυχήν σου, ἐπιθήναι αὐτήν ἐπὶ τὴν ἰσχύον σου ..

Σοφία Ἰησοῦ υἱοῦ Σαυράχ (Θ)

Περδικόστηθη Τσιγγάνα,
 'Ω μαγεύτρα, ποῦ μιλεῖς
 Τὰ μεσάνυχτα πρὸς τᾶστρα
 Γλώσσα προσταγής,

Καὶ μιλώντας γιγαντεύεις
 Καὶ τοὺς κόσμους ξεπερνᾷς
 Καὶ τᾶστέρια σου φοροῦνε
 Μιά κορόνα ξωτικιάς!

Σφίξε γύρω μου τὴ ζώνη
 Τῶν ἀντρέικειω σου χειρῶν,
 Εἶμαι ὁ μάγος τῆς ἀγάπης,
 Μάγισσα τῶν ἀστεριῶν.

Κάνε με νὰ τὰ κατέχω
 Τὰ γραφτὰ θνητῶν κ' ἔδνων
 Καὶ τὰ πόκρουφα τῶν κύκλων
 Καὶ τῶν οὐρανῶν,

Καὶ νὰ φέρνω ἀναστημένους
 Σὲ καθρέφτες μαγικούς
 Τὶς πεντάμορφες τοῦ κόσμου,
 Κι ὄλους τοὺς καιρούς,

Καὶ τοὺς δαίμονες, καὶ ὑπάκουους
 Τοὺς λαοὺς τῶν ξωτικῶν
 Στους χροσούς νὰ δένω γύρους
 Τῶν δαχτυλιδιῶν,

Καθὼς δένω καὶ τὸ Λόγο,
 Δαίμονα καὶ ξωτικό,
 Στὸ χροσὸ τὸ δαχτυλίδι,
 Στὸ Ρυθμό.

Καὶ μὲ βούλλα σολωμόντεια
 Νὰ σφραγίζω καὶ νὰ κλειῶ
 Τὰ μεγάλα τὰ τελώνια
 Σὲ γυαλί στενό,

Καὶ στὴ θάλασσα νὰ ρίχνω
 Τὸ γυαλί, καὶ νὰ γυρνᾷ
 Μέσ' στὴν ἄβυσσο ὅ,τι εἶναι
 Μὲ τὴν ἄβυσσο γενιά.

("Εἶσι κ' ἄλλο ἓνα τελώνιο,
 "Εἶσι κ' ἡ τραγὴ ψυχή
 Στου κορμιοῦ φυλακισμένη
 Τὸ στενὸ γυαλί,

Μέσ' στὴ θάλασσα τῆς Σκέψης
 Καὶ πανάθλια πεταχτὴ
 Ζῆ κ' ἐκεῖ σὰ στὴν πατρίδα,
 Σάρπως μὰ ἄβυσσο κ' αὐτή).

Μάθε με νὰ τὰ διαβάξω
 Τὰ ὑπεκόσμου μουσικά
 Στὸ σκολεῖδ τῆς ἀγκυλιᾶς σου
 Μέσα στὰ φιλιὰ!

Γιατὶ γύρω μου ὄλα ὄλα
 Παντογνώστρα σὲ μηνᾶν.
 Μόνο κάτ' ἀκόμα λείπει...
 Νὰ με! 'Εγὼ κ' ἐσύ, τὸ Πᾶν!

Κάτ' ἐξέρω κ' ἐγὼ, κάτ'
 Νὰ σοῦ δώσω ἔχω κ' ἐγὼ.
 "Αδεια στέκεται μὰ στάμνα
 Στὸ βαθὺ νερό,

Καὶ θὰ στὴ γιομίσω. Ἐέρω
 Τὴν πανώρια μουσική.

Θὰ τὴ ζήσης θεῖα μαζί μου
 Στὸ δικό μου τὸ βιολί.

Σάρκα ἢ μουσική θὰ γίνῃ
 Μὲ τὴν πλάστρα μας φωτιά,
 Κι ἀπὸ μᾶς θὰ γεννηθοῦνε
 Τᾶψεγάδιαστα παιδιὰ.

Κι ἀπ' αὐτὰ θὰ γίνουν ἄλλα,
 Κι ὅ,τι γύρω τους ἀχνό,
 "Αρρωστο, ἄσκημο, θὰ γύρη
 Στὸν ἀφανισμό.

Τῆς χαρᾶς θὰ λάμψη ὁ Νόμος
 Ποῦ προστάζει, βασιλιάς
 «Φτάνει νὰ εἶσαι ἀπὸ ὑγεία
 Κι ἀπὸ δύναμη νικᾷς».

Κι ὁ ἄνθρωπος μέσα στὰ θάμνη
 Τῆς ἀκέρειας νέας ζωῆς
 Θὰ εἶναι πάντα ἡ κυβερνήτης
 "Η τραγουδιστής.

"Ω φωλιές! "Ω ἀηδόνια! Πάνε
 Τᾶμοιαστα καὶ τὰ πεζά,
 Πέτρα ἀκύλιστη σκεπάζει
 Πεδυαμμένη τὴ Σκλαβιά.

Καὶ θὰ νᾶρθη ἀγάλια ἀγάλια
 Κι ἀπὸ κείνα καὶ θὰ βγῆ
 Πλάσμα ἀκόμα πὸ γιομίτο,
 Νόημα πὸ βαθύ.

Κι ὁ Ἄρχοντάνθρωπος θὰ νᾶρθη,
 Ποῦ ἢ ρομφαία του κ' αὐτὴ
 Θὰ φαντάζῃ σὸν κινάρα
 Παναρμονική.

Κι ὁ ἄνθρωπος ὁ βαραιομοίρης
 "Ο ἰδροκόπος δουλευτής
 "Ο ἄπλερος ποῦ παραδέχεται
 Δούλος ἢ βασανιστής,

Καὶ ἢ βασανιστής ἢ δούλος,
 "Αμολόγητα καὶ σκληρὰ
 Μύριους τύραννους γρικαίει
 Μέσ' στὰ σωδικά,

Κι ὁ ἄνθρωπος ὁ βαραιομοίρης
 Θὰ ὑψωθῆ θριαμβευτής
 Σὲ μιὰ γῆ πλατεῖα προφήτης
 Μιᾶς πλατύτερης ψυχῆς.—

Δὲ γνωρίζω ἀπὸ θρησκείας,
Δὲ μονιάζω μὲ θεούς,
Γνωριμιά μου ἐσὺ καὶ πίστη
Πῆρα ἀράδα τὸν γαῖον,

Γύμνωσα τὸ εἰκονοστάσι
Βέβηλα καὶ τὸ βωμό,
Δείψαν ἄγρια, τίμια Ζύλα,
Κάθε πρόσφορο ἱερό,

Δισκοπότηρα, λαμπάδες,
Μοσκολίβανα, μὲ μιᾶς
Ἄλα στᾶρριζα, σὺν ἄνθια,
Γιὰ νὰ τὰ πατῆς!

...Εἶπα, κὶ ἄκουσες, καὶ γέρνεις...
Τρισσαλλοιά μου! τρισσαλλοιά!
Στὸ σκολεῖο τῆς ἀγκαλιᾶς σου
Μ' ὄλα τὰ φιλιά!

Περδικόστηθη Τσιγγάνα,
Ἦμιγεύτρα ποῦ μιλεῖς
Τὰ μεσάνυχτα πρὸς τᾶστρα
Γλῶσσα προσταγῆς!

Στὰ μεσιὰ τὰ νικηφόρα
Στήθια σου ἦδρα μοναχά
Τῆς γυναίκας τὴν ἀπάτη
Καὶ τῆς σάρκας τὴ σκλαβιά,

Κὶ ἀχαμνὴ πιανεύτρα ἀγάπη
Κ' ἓνα ἀρρωστημένο φῶς
Καὶ τὸ λίγωμα ποῦ λυώνει
Τὸ κορμὶ τοῦ καθενός.

Κὶ ἂν γρικῶσαι νὰ σαλεύη
Κάπου κάπου σὰ φτερό,
Με τὰντρίκια σου τὰ χέρια
Σύντριψες καὶ τὸ φτερό.

Ἦ ποῦ ἀγνάντια καὶ μακρονά μου
Τὰ μεσάνυχτα μιλεῖς
Πρὸς τᾶστέρια, πρὸς τὰ πάντα
Γλῶσσα προσταγῆς,

Κὶ ὄντας μέσ' στὴν ἀγκαλιά σου
Σφιχτοκλήης με ἐρωτικῆ,

Ἦ γυναίκα ἐσὺ σὺν δίες,
Ψεύτρα, σκλάβρα, ποιὰ εἶσ' ἐσύ;..

Ἦ, τι ἂν εἶσαι, δὲν πεθαίνω,
Πέφτω ἐδῶ καὶ βγαίνω ἄλλου,
Καὶ τὸ μνήμα ἔχει γιὰ μένα
Πόρτα λυτρωμοῦ.

1899, 1905

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ ΠΡΟΚΟΠΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ*

Πολλοὶ γράφουν καὶ πολλὰ γράφονται στὴ φιλολογία τοῦ κόσμου· πολλές ἰδέες περαστικές, παραπολλές γνώμες σφαλμένες, μερικὲς ἀληθινὲς καὶ πότε καὶ πότε ἓνα ὠραῖο ἔργο.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, Θωμος, κατὰ τὸ ρητὸ τοῦ Πλάτωνα (Φαῖδρος κεφ. 49), μέσα στὴ βαθεῖα ἀρχαιότητα φωνάζονταν μὲ φόβο, τί μεγάλη βλάβη θὰ φέρῃ στὴν ἀθροπότητα τὸ γράψιμο, ἀδυνατίζοντας τὸ μνημονικὸ τῆς, ξεσυνειθίζοντας τὴν ἀπὸ τὸ νὰ σκέφτονται οἱ ἴδιοι οἱ ἄθρωποι καὶ μαθαίνοντας τους μάλλον μὲ ἕτι ἄλλοι στοχάζονται γιὰ τὴ γνώση παρὰ μὲ τὴν ἴδια τὴ γνώση.

Σ' ἐμᾶς, ὅπως πρέπει γράφουμε ἄρκετὰ λίγο, μὰ ὅλα γράφουν ὅπως δὴ ποτε, καὶ μπορεῖ νὰ μὴ τῶβρη κανεὶς περιττὸ νὰ ρωτῆζουμε γενικώτερα· γιατί γράφουμε;

Γράφουμε γιὰ νὰ σκορπίσουμε μιὰ ἰδέα μακρύτερα παρ' ὅσο τὴ φέρνουν οἱ λέξεις. Οἱ λέξεις δὲν τραβοῦνε μακριά, οὔτε σὲ καιρὸ οὔτε σὲ χῶρο. Εἰπωμένη τώρα, σθῆται ὕστερα, ἀκουσμένη ἐδῶ, χάνεται καὶ. Καμιά φορὰ τὴν πιάνει ἐκεῖνος ποῦ τὰκούει καὶ τὴ βάνει στὸ νοῦ του, τὴ φέρνει μαλιστα ἀπὸ τόπο σὲ τόπο. Μὰ πάντα δὲν εἶναι πικὴ ἡ λέξη τοῦ πρώτου· ἡ ἀνάμνηση δὲν ἔχει πίστη· ἡ λέξη ποῦ τὴ φέρνει ἄλλος, δὲν εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ ρήτορα, παρὰ ἡ φωνὴ ἐκεῖνου ποῦ τὸ παραδίνει.

Γιὰ τοῦτο, ὁ περαστικός φτόγγος πασιζεῖ νὰ μεταμορφῶνεται σὲ στάσιμον γραμμικόν, καὶ ἡ ἰδέα ἔτσι ἐνσαρκωμένη βγαίνει ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ χώρου καὶ

(*) Ἄρθρον τοῦ Ρουμάνου καθηγητῆ Titu Majorescu, μεταφρασμένο Ρωμαίτικα ἀπὸ τὸν κ. Karl Dieterich.

τοῦ καιροῦ καὶ πολεμάει νὰ διαπεράσῃ τὴν ἔκτασιν τῶν τόπων καὶ τὸ μέλλον τῶν καιρῶν.

Μὰ ποιὲς ἰδέες ἀξίζουσιν αὐτὴ τὴ μεταμόρφωση; Ποιὸ αἶσθημα μπορεῖ νὰ εἶναι προωρισμένο νὰ βγῇ ἀποπέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τὰ πῶς φυτικά στὴν ἀπλή φωνὴ καὶ νὰ διασκορπιστῇ ἀνάμεσα σ' ἄλακρο λαόν, ἴσως σ' ὅλον τὸν κόσμον, ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ;

Μόνον ἐκεῖνες οἱ ἰδέες καὶ ἐκεῖνα τὰ αἰσθήματα, ποῦ μὲ τὸ περιεχόμενό τους καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τους πηγὴ ἐσηκώθησαν παραπέρα ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀτόμου καὶ βρῆκαν στὸ κεφάλι τοῦ γονιοῦ τους τὴν πληθώρα ἐκείνη τῆς σύλληψης ποῦ τους δίνουν ἀξία παγκόσμια.

Ὅστε ὁ σκοπὸς νὰ φτάσῃ σ' ἓνα ἀτομικὸ συμφέρον μὲ τὸ γράψιμο, οὔτε ἡ ματαιοδοξία νὰ βλέπῃς τὸν ἑαυτὸ σου περασμένο ἀνάμεσα στους συγγραφικὰς, οὔτε ἡ φιλοδοξία νὰ ξεπεράσῃ τοὺς ἄλλους—αὐτὰ τὰ προσωπικὰ συμφέροντα δὲ σοῦ δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ μπεῖς στὴ φιλολογία, παρὰ μόνον ὁ ἐνθουσιασμός ὁ ἀπρόσωπος γιὰ κείνο ποῦ ξέρεις πῶς εἶναι ἀληθινὸ στὸ νοῦ σου, καὶ γιὰ κείνο ποῦ νοιώθεις πῶς εἶναι ὠραῖο στὴ φαντασία σου μόνον τοῦτο βάζει στὸ μέτωπό σου τὸ σημεῖον τῶν διαλεγμένων. Καὶ ἂν ἓνας νέος πῶγει μαλὸ καὶ καρδιά, μὰ ποῦ ἀμφισβᾷ ἀλόγη γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, θὰ μὰς ρωτῆξῃ, «Ἀπὸ ποῦ νὰ γνωρίσῃ κανεὶς, ἂν εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀπὸ τοὺς διαλεγμένους; ὡστε θὰ τοῦ ἀπαντήσω ἐπαναλαβαίνοντας ἓνα ἀρρωστὸν ποῦ τὸν ἐλεγον ἄλλοτε: «Ἐκεῖνος ἔχει τὸν προωρισμὸν, ποῦ σὴ στιγμὴ τῆς ἐργασίας ξεχάει τὸν ἑαυτὸ του».

Γιατί, ἐκεῖνο ποῦ ἀποδίδει τέτοιους ἀθροπὸς ἄλλως τε ἐξυπνοὺς, νὰ βλέπουν καλὰ, νὰ σκέφτονται ἀληθινὰ καὶ νὰ γράφουν ὠραῖα, καὶ ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ἀναγκάζει νὰ μένουν ἰλιενα μέτριοι, εἶναι ἴσια ἴσια ὁ περιορισμὸς στὴν προσωπικότητά τους μὲ συμφέρον ἀποκλειστικὰ ἀτομικόν. «Ἰὰ μέσον τῆς καταχθῆς τοῦ ἐγωτισμοῦ δὲν περνᾷ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας μήτε ἡ ζέση τοῦ ὠραίου». Ἔτσι λοιπὸν ὁ ἀπρόσωπος ἐνθουσιασμός—ἴδου τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῶν διαλεγμένων!

Ἄν βάλουμε αὐτὸ τὸ μέτρο, θὰ δεῦμε, πῶς τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς καθημερινῆς φιλολογίας οὔτε ἀξίζει νὰ ὑπάρχῃ οὔτε μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ. Κὶ ἂν φαίνεται νὰ γίνῃ, σήμερα κύριο θὰ δῆς, πῶς δὲν εἶναι καὶ μένει ἂν νὰ μὴν ἦταν ποτε.

Ἄς στενέψουμε λοιπὸν τὸν κύκλον τῆς διατριβῆς μας στὴ φιλολογία μὲ τὴν ξεχωριστὴ ἔννοια τῆς λέ-

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

44. Τίτιον λοιπὸν καὶ οἱ Κορθῖνοι. Κὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅταν τοὺς ἄκουσεν καὶ τοὺς διό, ἀφοῦ μάλιστα ἔγινε καὶ διὸ φορὰς συντυχία, στὴν πρὶν ἴσως προτίμησαν καλύτερα τῶν Κορθῖνῶν τὰ λόγια, στὴ δέφτερη, ὅμως ἀλλάξαν γνώμη, νὰ μὴ κλείσουν συμμαχία ἀπόλυτη μὲ τοὺς Κερκυραίους, ὥστε νὰ θεωροῦν τοὺς ἴδιους ὄχτροὺς καὶ φίλους—γιατί ἂν τοὺς προσκαλοῦσαν οἱ Κερκυραῖοι νὰ χτυπήσῃ ὁ Ἀττικὸς στόλος μαζὶ τους τὴν Κόρθον, θὰν τοὺς χαλνοῦσαν οἱ ὄρκοι τους μὲ τοὺς Πελοποννησιώτες—, παρὰ νὰ κάνουν συμμαχία προφυλαχτικὰ (64), ὥστε νὰ βοηθᾷ τὸν τόπον ὁ ἓνας τ' ἄλλου, ἂν πάει κανεὶς νὰ χτυπήσῃ ἢ τὴν Κέρκυρα ἢ τὴν Ἀθήνα εἴτε τοὺς συμμάχους τους. Γιατὶ πίστευαν τὸν πόλεμον μὲ τοὺς

(64) ἐπιμαχίαν. Ἦ ἐπὶ μὲ τὴν ἴδια σημασία ὅπως στὸ ἐπικουρῶ (δὲς 49, 7), ἐπαμύνω, ἐπαρωγός κτλ.

Πελοποννησιώτες πῶς ἔτσι καὶ ἔτσι θὰν τοὺς γίνε καὶ δὲν ἤθελαν τὴν Κέρκυρα νὰ τὴν ἀρίσουνε στους Κορθῖνους μὲ τόσο ναφτικόν, παρὰ νὰν τοὺς συγκρούσουν ὅσο μπορούσαν χειρότερα μεταξὺ τους (65), καὶ ἔτσι τὸν πόλεμον, ἂ γίνε ἀνάγκη, νὰν τὸν καταπιαστοῦνε μ' ἀδυνατισμένους τοὺς Κορθῖνους καὶ τίς ἄλλες ναφτικὲς πολιτείας. Ἐπειτα καὶ ἡ θέσι τοῦ νηιοῦ τοὺς φαίνονταν κατάλληλη, ὡς πρὸς τ' ἀκροτάξιδο τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἰταλίας.

45. Μὲ τέτιους λοιπὸν λογαριασμοὺς οἱ Ἀθηναῖοι παραδέχτηκαν τοὺς Κερκυραίους, καὶ ἅμα μίσησαν οἱ Κορθῖνοι, λίγο κατόπι τοὺς σταίλανε 10 καράβια βοηθητικὰ μὲ στρατηγούς τὸ Λακεδαιμόνιον τοῦ Κίμωνος, τὸ Διότιμον τοῦ Στρομπίχου, καὶ τὸν Πρωτεύα τοῦ Ἐπικλή. Καὶ τοὺς ἔδωκαν ὁδηγίους νὰ μὴ χτυπήσουν τοὺς Κορθῖνους, ἐξὸν ἂν ἀρμενίζον πρὸς τὴν Κέρκυρα καὶ εἶναι νὰ τὴν πατήσουν, τὴν ἴδια ἢ κανένα μέρος διχὸ τῆς· τότες ὅμως νὰν τοὺς ἀντισταθοῦνε μ' ὅλη τους τὴ δύναμη. Κὶ ἔδωκαν τέτιες ὁδηγίους μὲ τὴν ἰδέαν νὰ μὴ χαλάσουν τοὺς ὄρκους. Ἔτσι λοιπὸν φτάνουν τὰ καράβια στὴν Κέρκυρα.

46. Κὶ οἱ Κορθῖνοι, ὅταν εἶχαν ἐτοιμαστῆ, ἀρ-

(65) τούτων. Νομίζω ἐαυτῶν=ἐλλήλων. Δὲς Classen 3, 25, 9.

μείναν πρὸς τὴν Κέρκυρα μὲ 150 καράβια. Κὶ εἶταν τῶν Ἡλείων 10, τῶν Μεγαριτῶν 12, τῶν Λεφακιδιτῶν 10, τῶν Ἀιτωρικῶν 27, τῶν Ἀναχτορινῶν 1, καὶ ὅσων τους τῶν Κορθῖνῶν 90. Στρατηγὸς ἡ καθε πολιτεία εἶχε (66) χωριστὰ τοὺς δικούς της οἱ Κορθῖνοι εἶχαν τὸν Σουκλείδην τοῦ Ἐφτυκλή, μὲ ἄλλους τέσσαρες. Καὶ ξεκινώντας ἀπὸ τὴ Λεφακάδα σὺν ἄγγεζαν τὴν στερεὰ τὴν καταντικρὺ τῆς Κέρκυρας, ἀράζονε στὸ Χειμᾶριον τῆς Θεσπρωτικῆς. Ἄφθ' εἶναι λιμάνι, καὶ ἀπὸ πάντου βρισκεται μιὰ πολιτεία χρισμένη πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα, στὴν Ἐλαιατικὴ τῆς Θεσπρωτικῆς, ἢ Ἐφυρα. Κοντὰ τῆς ἐκεῖ χάνεται στὴ θάλασσα ἡ Ἀχερουσία λίμνη. Καὶ διὰ μισοῦ τῆς Θεσπρωτικῆς τρέχει ὁ Ἀχέροντας ποταμὸς καὶ χάνεται στὴ λίμνη—ἀπ' ὅπου ἀφθ' πῆρε καὶ τ' ὄνομα—καὶ τρέχει καὶ ὁ Θύαμης ὁ ποταμὸς χωρίζοντας τὴ Θεσπρωτικὴ καὶ τὴν Καστρινὴ καὶ μεταξὺ στα διὰ ποταμῶν ὑψώνεται τ' ἀκρωτήριον τὸ Χειμᾶριον Σ' ἀφθ' λοιπὸν τὴ θέσι τῆς στερεῆς ἔρχον οἱ Κορθῖνοι καὶ στήσανε στρατόπεδο.

47. Κὶ οἱ Κερκυραῖοι, ἅμα τοὺς ἄκουσαν πῶς ἀρμενίζαν, ἀρματωσαν 110 καράβια μ' ἀρχηγούς τὸ Μικιάδην, τὸν Αἰσιμίδην, καὶ τὸν Ἐβρύβατον, καὶ

(66) ἐκάστων. Γράφει ἐκάστοις.